

Szoliva János

Vonszolom

Szelekbe dőlve
vonszolom a nyarakat.

Sodor az álom,
semmibe lejt az út —,
összedől az emlék.

Ami történik csak képzelet.
Te titok vagy,
én nem vagyok sehol.

Bejárhatatlan

Beomló alagút a múlt,
bejárhatatlan sziget.
Magukra hagyott mezők hallgatása,
tovazörgő szénásszekerek.

Vándorfelhők vonulása,
hideg időrétegek.
Dagályok, apályok,
esőzik a nyár.

Befelé visz az út,
örvénylik a képzelet.
Emlékezet tárgyai lebegnek,
magamba gyűröm a létet.

Visszaforog

Ablakrácsra vetül az utcakép.
Rám mutat a tegnapi ujj —,
szorongó emlékezet.

Visszaforog a pillanat,
belém mar a fájdalom.
Elítélik apámat büntelen.

Állok a kocsmasarkon
ököllel teli zsebekkel.

Hasal

Ott vagyok a csatatéren,
keveredem a tüntetőkkal.

Hátamon érzem a gumibotot,
tanúim az utcakövek.
Hasal az árnyék.

Elvérzik

Csomagolnak az évszakok,
álmainkat befedi a hó.
Elillan az ünnep,
patakzik a bánat.

Támad a farkas-idő,
elvérzik az út —,
temet a névtelenség.